

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/28/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717010040
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8717010040.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.05.2020, v trestnej veci proti obžalovanému S. X. pre zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona k § 155 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/4/2017 zo dňa 06.02.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného S. X. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad uznal obžalovaného S. X., nar. XX.XX.XXXX v I. T., vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorého sa dopustil tak, že

- dňa 23.5.2015 v čase približne o 01:00 hod. v reštaurácii P. W. v N. na R. sv. E. č. XX, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadol poškodeného K. D. a to tak, že ho udril skleneným pivovým pohárom do oblasti ľavého oka, pričom v dôsledku tohto úderu poškodený utrpel zranenia pri vonkajšom očnom kútiku ľavého oka, a to tržno - zmliaždenú ranu tváre vľavo, s dobou liečenia a práceneschopnosti 7 - 10 dní a obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcom v hygienických návykoch a čiastočne v spoločenskom styku po dobu 9 dní, v citlivosti rany na dotyk po dobu jedného týždňa, pričom bolo len vecou náhody, že nedošlo k poraneniu oka, čo mohlo mať za následok vážnu ujmu na zdraví.

Za to mu uložil podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 39 ods. 2 písm. a), odsek 3 písm. e) Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu podmienienečného odsúdenia na 2 roky.

Zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodeným škodu, a to K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., T. XXXX/X, okres N. vo výške 171,60 eur a C., a.s., N. 2, XXX XX Bratislava, IČO: 35 937 874 vo výške 54,34 eur.

Proti tomuto rozsudku podal, v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu, odvolanie obžalovaný. Jeho vina bola postavená na svedectve poškodeného a svedkyne Šmelkovej, ktorá mala počuť, ako provokoval poškodeného, avšak bolo to práve naopak, svedkyňa nepočula, o čom sa rozprávali, iba že Barla je nervózny. Taktiež on svoju výpoveď nenechal, bol to poškodený, ktorý nevypovedal rovnako, najmä pri prvotnej výpovedi v nemocnici pred ošetrovateľom, keď uviedol, že spadol zo schodov. Rovnako rozporuplné vyjadrenia mal poškodený aj pri podávaní trestného oznámenia, keď ani nevedel uviesť, ako to presne prebiehalo a ani čím dostal do hlavy. Rozpory sa vyskytli aj na hlavnom pojednávaní, keď na hlavnom pojednávaní dňa 09.10.2017 poškodený spochybnil, že obžalovaného udril, pričom v ďalších výpovediach uviedol, že ho následne udril do hrude a

obžalovaný spadol na zem. Naopak, on zotrval na svojich tvrdeniach, keď od začiatku tvrdil, že išiel na WC na konci baru a zozadu na neho D. zaútočil stoličkou. Spochybnil aj záznam z rekonštrukcie.

Taktiež poukázal na skutočnosť, že nemal dôvod, pri útoku zozadu, si prekladať pohár z pravej ruky, ktorá je pre neho dominantná a je pravák, do slabšej ľavej ruky. Vo výpovediach poškodeného sú také rozpory, ktoré podľa neho odstránené na hlavnom pojednávaní neboli. Nikto tiež nepotvrdil, že mal žiadať D., aby mu dal facku. Nie je konfliktný typ, je 20 rokov ženatý, má 2 dcéry, pracuje ako riaditeľ stavebnej firmy, doteraz nebol trestaný. Jeho verziu, že prvý zaútočil D., potvrdil aj svedok Q., ktorého obžaloba spochybňuje. Spochybnil tiež výpoveď svedkyne C., ktorá podľa jeho názoru nič nevidela a na hlavnom pojednávaní neuviedla skutočnosti, ktoré uvádzala v prípravnom konaní.

Ďalej poukázal na znalecké posudky, keď v znaleckom posudku znalca K.. H. bol popísaný mechanizmus vzniku tržno - zmliaždenej rany, ktorá by mala vzniknúť tupým predmetom, pričom podľa jeho názoru pohár, ktorý sa rozbil, teda úlomky skla, nie sú tupým predmetom a zrejme by ľahom po koži spôsobili vážnejšie zranenia. Znalec podľa jeho názoru len nekriticky prevzal tvrdenia poškodeného bez opory vo faktoch. Znalec tiež podľa jeho názoru úplne ignoroval jeho verziu udalosti a vychádzal iba z verzie poškodeného. Opäť odkázal na rekonštrukciu, pričom by nedávalo zmysel, aby držal pohár pred útokom v pravej ruke a na útok ho preložil do slabšej, ľavej ruky. Neboli pri rekonštrukcii tiež zabezpečené stoličky, ktoré tam reálne mali byť a ani nasimulované črepiny.

Taktiež poukázal na ním predložený znalecký posudok K.. Q., ktorý vylúčil, aby zranenie vzniklo črepinami z rozbitého pohára, lebo by rana vyzerala inak. Súd však vzal do úvahy iba posudok K.. H., pričom zdôvodnil to tým, že on je traumatológ a K.. Q. je ortopéd, avšak súkromný znalecký posudok vypracovala znalecká organizácia K. N. V., ktorá vypracúva znalecké posudky aj pre odvetvie traumatológie. Aj keď na hlavnom pojednávaní znalci nezrovnalosti vysvetlili, súd opäť vzal do úvahy iba posudok K.. H..

Záverom dodal, že orgány činné v trestnom konaní musia objasňovať s rovnakou starostlivosťou okolnosti svedčiace v prospech aj neprospech obžalovaného, pričom v tomto prípade bolo vedené iba jednostranné vyšetrovanie v jeho neprospech. Preukázané nepochybne bolo aj to, že medzi ním a poškodeným došlo ku konfliktu. Nie je známy iniciátor a ak jedno ublíženie na zdraví je posúdené ako trestný čin, malo by byť tak posúdené aj jeho zranenie, ktoré mu spôsobil poškodený. D. len chcel od neho zisťne vyžiadať peniaze. Nikto incident na vlastné oči nevidel, videli iba, že už ležia na zemi a D. je nad ním. Aj poškodený, aj svedkyňa C. sa na details záhadne rozepamätali až po uplynutí niekoľkých mesiacov od udalosti. Argumentoval, že sú prítomné viaceré protichodné dôkazy, kde nebola jednoznačne odstránená pochybnosť a rozpory. Aj lekárska správa ošetrojúceho lekára je skôr v súlade so závermi K.. Q.. Nakoniec on ani nemal žiadny úmysel niekomu ublížiť na zdraví. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Proti rozsudku, konkrétne proti výroku o uloženom treste v neprospech obžalovaného, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj okresný prokurátor, ktoré následne písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania, poukazujúc na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa namietal predovšetkým mimoriadne zníženie trestu súdom prvého stupňa, keď poukázal na skutočnosť, že iniciátorom nedorozumenia bol práve obžalovaný, keď svedkyňa C. uviedla, že obžalovaný sa bezdôvodne snažil poškodeného vyprovokovať, navyše, obžalovaný nečakane, bez dôvodu, odzadu zaútočil na poškodeného, pričom síce poškodený neutrpel žiadne závažné zranenia, avšak reálne mohlo dôjsť k poraneniu oka a teda závažnej ujme a to, že k tomu nedošlo, bolo iba vecou náhody. Uložený trest neplní účel ani individuálnej a generálnej prevencie, keďže mimoriadne zníženie trestu môže vyvolať u známych obžalovaného dojem, že aj pri násilnej trestnej činnosti môžu vyviaznuť s relatívne miernym trestom. Navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok o treste a sám rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu, pričom uviedol, že nielen nesúhlasí s názorom prokurátora na otázku trestu, ale nesúhlasí ani so svojou vinou. Nebolo ani preukázané, kto bol iniciátorom bitky, ani to, čo vyplýva z výpovede svedkyne C., že sa snažil poškodeného bezdôvodne vyprovokovať. Navyše, je pravák a nemal žiadny dôvod preložiť si pohár do ľavej ruky a tak útočiť. Poškodený sám pred lekárom najprv tvrdil, že spadol zo schodov, pričom nemal dôvod klamať a že jeho motívom bolo vylákať od neho peniaze pod hrozbou podania trestného oznámenia. Teda, krátko po zranení nevedel uviesť, ako k tomu došlo, ale je zaujímavé, že v neskoršom

priebehu konania si pamätal všetky podrobnosti. Nikdy nemal problém so zákonom, riadne sa stará o rodinu a pracuje, na rozdiel od poškodeného, ktorý nepracuje a týmto spôsobom sa snaží získať finančné prostriedky. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol a zároveň vyhovel jeho odvolaniu.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor ako aj obžalovaný podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivito aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Proti rozsahu vykonaného dokazovania v zásade nič nenamietajú ani odvolatelia, obžalovaný namietal predovšetkým spôsob, akým prvostupňový súd vykonané dôkazy hodnotil.

Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, ktoré postačuje na rozhodnutie vo veci samej, predovšetkým výsluchom obžalovaného, ďalej poškodeného K. D., svedkov N. T., W. K., J. Q., O. C., výsluchom znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia traumatológie, K. U. H., znalca K. D. Q. k znaleckému posudku predloženému obhajobou, oboznámením znaleckých posudkov znalkyň z odboru psychológia N. N. a N. C., výsledkov rekonštrukcie na mieste samom, ďalej oboznámením listinných dôkazov a to najmä lekárskej správy z prvotného ošetrenia poškodeného v Nemocnici Poprad dňa 23.05.2015 o 02,04 hod., lekárskej správy zo dňa 27.05. 2015, ďalších lekárskejších správ, ktoré sú súčasťou spisu, lekárskej správy zo dňa 02.06.2015 o očnom vyšetrení obžalovaného, zápisnice o trestnom oznámení, fotodokumentácie o poranení obžalovaného, vyčíslenia škody zo strany zdravotnej poisťovne, lustrácie priestupkov a registra trestov obžalovaného.

Prvostupňový súd tiež v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný. Preto správne postupoval okresný súd, ak za takýchto okolností obžalovaného S. X. uznal vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia, ako aj na právne posúdenie konania obžalovaného sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, kde okresný súd detailne a presvedčivo uviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k hore uvedenému rozhodnutiu, odvolací súd si tieto úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a preto v podrobnostiach na ne odkazuje a dodáva nasledovné.

Obžalovaného zo spáchania skutku usvedčuje vo svojej výpovedi v prvom rade poškodený K. D., ktorý je hlavným a najdôležitejším svedkom celej udalosti. Poškodený, ako správne poukázal aj súd prvého stupňa, vo svojich jednotlivých výpovediach, s výnimkou tvrdení pred ošetrovateľom, ktoré ale nie je výpoveďou v trestnoprávnom zmysle a bolo pravdepodobne ovplyvnené jeho zisťou snahou vyriešiť situáciu mimosúdne pýtaním akéhosi „odškodného“ od obžalovaného, k čomu nakoniec nedošlo, jednotne a bez väčších odchýlok popísal, ako bol napadnutý obžalovaným, pričom všetky výpovede vrátane jeho popisu deja pri rekonštrukcii sa zhodovali v tom, že po slovnom konflikte s obžalovaným sa otočil chrbtom k nemu a v tom momente bol zozadu napadnutý obžalovaným a to tým spôsobom, že ho obžalovaný udrel do hlavy skleneným pohárom od piva, do blízkosti oka, čím mu spôsobil ranu, ktorá začala krváčať, on potom na neho začal kričať a sotil do obžalovaného, ten spadol na zem a on sadol na neho a držal ho. Tento popis zo strany poškodeného bol v jednotlivých jeho výpovediach v podstatných bodoch zhodný a rozpory medzi jeho výpoveďami neboli podstatné.

Okrem poškodeného, žiadny iný svedok nebol priamym očitým svedkom incidentu. Svedkovia Q. aj T. vypovedali každý v prospech svojho kamaráta, teda ich výpovede bral aj krajský súd s určitou rezervou, čo konštatoval aj súd prvého stupňa. T. výpoveď však súhlasí s priebehom skutkového deja ustáleného inými dôkazmi, keď incident začal vnímať až po útoku obžalovaného, keď sa otočil, obaja padali na zem, D. na obžalovaného, pričom o napadnutí obžalovaným vedel od samotného D., ktorý mal poranenú oblasť oka a pomáhal mu s prvotným ošetrením. Naproti tomu svedok Q., ktorý svedčil v prospech obžalovaného, išiel do väčších detailov, keď popísal, že na vlastné oči videl, ako D. chytil stoličku a udrel ňou obžalovaného a až následne obaja spadli na zem. V prípravnom konaní síce tvrdil, že pri páde nechtiac obžalovaný udrel D. pohárom do hlavy, keď mu vyletela ruka, avšak po prečítaní výpovede na hlavnom pojednávaní povedal, že to bola iba úvaha, nevidel to na vlastné oči. Sporným sa javí jeho tvrdenie, že videl, ako D. prvý stoličkou napadol obžalovaného, no toto tvrdenie bolo v podstate spochybnené ďalšími svedkami, najmä svedkyňou C.. Kým svedok T., ktorý bol kamarát D., vypovedal opatrne a v jeho výpovedi neboli prítomné rozpory, svedok Q. vypovedal vyslovene v prospech verzie obžalovaného, pričom rozpory v jeho výpovediach prítomné boli. Svedok K. viac menej zhodne potvrdil, čo sa dialo po útoku, tiež však útok nevidel. Útok síce nevidela priamo na vlastné oči ani svedkyňa C., jej výpoveď je však dôležitá z hľadiska kontextu toho, čo sa na mieste činu odohrávalo. Hoci svedkyňa na hlavnom pojednávaní nie veľmi presne popísala, čo sa dialo po útoku, keď zamenila poradie osôb ležiacich na zemi po útoku tak, že na zemi ležal poškodený a nad ním obžalovaný, pričom v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaný ležal na zemi a poškodený bol nad ním, krvácal a tak stekala krv na obžalovaného. Túto okolnosť, v ktorej sa ona zmýlila, však dostatočne presne popísali ostatní svedkovia, ktorí v tomto potvrdili jej verziu z prípravného konania. O ďalších okolnostiach skutku v podstate vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní, najmä v tom, že ako jediná počula zvuk rozbitého skla, dokonca jej črepina odletela po udere do tváre, avšak ju nezranila, pričom podľa jej názoru sa jednalo o pivový pohár z tenkého skla, z ktorého celý večer pil obžalovaný pivo a taktiež bezprostredne po incidente počula, ako poškodený kričí na obžalovaného, že mu rozrezal oko, pričom všade bolo veľa krvi. Pamätala si, že poškodený, keď bol na zemi, povedal, že nič nevidí. Taktiež vylúčila, aby tam bola nejaká stolička, ktorá by bola poškodená alebo by nebola na svojom mieste. Po útoku nevolala záchranku, ale utekala zavolať majiteľa p. K.. Po prečítaní jej výpovedí z prípravného konania pri odstraňovaní rozporov potvrdila, že v prípravnom konaní vypovedala pravdivo a udialo sa to tak, ako vtedy popísala, spomínané nezrovnalosti medzi jej výpoveďou na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní pripísala uplynutiu času. Aj keď sa obhajoba pokúšala svedkyňu spochybníť, nebolo nijakým spôsobom preukázané, aby svedkyňa bola ovplyvnená poškodeným.

V nadväznosti na vyššie uvedené sa javí ako dôležitý dôkaz znalecké dokazovanie ohľadom mechanizmu vzniku poranení. Pribratý znalec K.. U. H. v konečnom dôsledku nevyvylúčil, ani na sto percent nepotvrdil, že zranenie poškodeného muselo nevyhnutne vzniknúť práve pohárom, avšak v kombinácii s informáciami, ktoré mal, a to najmä od poškodeného, ale aj od samotného obžalovaného (ako súčasť jeho obrany, že nechtiac udrel poškodeného pri páde), uviedol deklarovaný spôsob zranenia ako možný, pričom tento svoj záver zdôvodnil konkrétnymi okolnosťami, ako tvar rany. Zároveň určil aj dobu liečenia a uzavrel, že ak by bol pohár trafil do oka, k čomu veľa nechýbalo, mohlo dôjsť k ťažkej ujme na zdraví. Aj obhajoba predložila svoj znalecký posudok vypracovaný znalcom K.. D., ktorý na rozdiel od posudku K.. H. konštatuje iné závery, aj ohľadom mechanizmu vzniku poranenia, tak aj ohľadom doby práceneschopnosti.

Obhajobe možno prisvedčiť v tom, že znalecká organizácia K.-N.-V., ktorej členom je K.. Q., vykonáva znaleckú činnosť aj v rámci úrazovej chirurgie, avšak samotný K.. Q., ktorý posudok podával, je podľa údajov uvedených v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR iba znalcom v odvetví ortopédia, teda vo vzťahu k nemu ako k osobe, ktorá za znaleckú organizáciu vypracovala súkromný znalecký posudok pre obhajobu, platí argumentácia okresného súdu, že on sám nie je znalcom z odvetvia traumatológie, na rozdiel od K.. H., pričom znalec K.. Q. sa neoboznámil podrobne s obsahom spisu a vykonanými dôkazmi, jeho závery nekorešponujú s vykonanými dôkazmi zameranými na spôsob vzniku poranenia poškodeného a sú iba všeobecného charakteru bez dostatočného sa oboznámenia zo strany znalca s konkrétnym stavom veci, na čo poukázal aj okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku.

Záverom je treba osobitne poukázať na obranu obžalovaného a jeho výpovede, v ktorých obžalovaný viackrát zmenil svoju verziu udalosti, keď raz tvrdil, že sa pobili s poškodeným päšťami do tváre, potom už trval na verzii, že ho poškodený napadol a on ho pri páde omylom udrel pohárom, keď

mu vyletela ruka. Tieto rozpory nevedel hodnoverne vysvetliť a teda jeho obrana je tým značne oslabená. Zároveň je potrebné poukázať aj na určitú rozporuplnosť jeho obrany, keď na jednej strane sám uznal, že náhodou pri páde došlo k úderu pohárom do tváre poškodeného, čo bolo jeho vysvetlenie zranenia poškodeného, pričom ale vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu a to aj v dôvodoch odvolania úplne spochybňoval poranenie poškodeného pohárom od piva a odkazoval na prvotné vyjadrenie poškodeného, že poranenie vzniklo pádom zo schodov alebo na hranu stola, čím v podstate spochybňoval svoje vlastné tvrdenia. K obrane obžalovaného je potrebné ešte uviesť, že znalec K.. H. podľa jeho názoru len nekriticky prevzal tvrdenia poškodeného ohľadom vzniku zranenia bez opory vo faktoch, čo však nie je celkom pravdivé tvrdenie, keďže znalec takýto mechanizmus vzniku zranenia iba nevytlúčil a pripustil, že je možný, v kontexte výpovede poškodeného, nepovedal však, že zranenie určite vzniklo týmto spôsobom.

Vzhľadom na vyššie uvedené, po vyhodnotení všetkých týchto skutočností v celosti a vzájomnej súvislosti, je možné uzavrieť, že obžalovaný poškodeného skutočne napadol, pričom mu spôsobil zranenie v blízkosti oka úderom skleneným pivovým pohárom. To, že to bol úder pohárom, sa dá ustáliť z výpovede poškodeného, avšak úder pohárom v podstate priznáva aj samotný obžalovaný, pričom ten uvádza, že to bol náhodný úder ako dôsledok pádu po predchádzajúcom napadnutí jeho osoby poškodeným. O útoku pohárom nepriamo svedčí aj výpoveď svedkyne C., ktorá síce samotné napadnutie na vlastné oči nevidela, jej výpoveď však vzhľadom na okolnosti, za ktorých sa mal skutok stať, v podstatných okolnostiach zapadá do priebehu skutku tak, ako ho popísal poškodený. Nakoniec, takto ustálený vznik poranenia u poškodeného nevytlúčil ani znalec K.. H., ktorý vo svojom znaleckom posudku, ako aj v následnej výpovedi na hlavnom pojednávaní, berúc do úvahy tvrdenia poškodeného, ale aj obžalovaného, konštatoval úder skleneným pohárom od piva ako jeden z možných spôsobov vzniku poranenia, a to aj vzhľadom na charakter tržno-zmliaždenej rany vľavo pri vonkajšom očnom kútiku ľavého oka, ktorá mala tzv. Z-tvar. Je síce pravdou, že za istých okolností by sa dalo polemizovať, či aj poškodený nemal byť trestne stíhaný minimálne pre prečin výtržníctva, keďže sa jednalo o vzájomnú roztržku, avšak trestná činnosť poškodeného nie je predmetom obžaloby a konania a preto v tejto fáze konania takéto hypotetické skúmanie by nedávalo zmysel.

Z hľadiska právnej kvalifikácie prvostupňový súd skutok správne posúdil ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona, avšak v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, keďže obžalovaný napadol poškodeného, pričom ho udrhel pohárom a útok smeroval na hlavu do oblasti oka, teda útok viedol v úmysle spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, pričom k spôsobeniu ťažkej ujmy, teda k dokonaniu trestného činu nedošlo, avšak jeho konanie k dokonaniu trestného činu bezprostredne smerovalo. Z hľadiska právnej kvalifikácie skutku a následného zavinenia je potrebné ešte zdôrazniť, že obžalovaný pri útoku musel minimálne počítat s tým, že útočí na hlavu a oblasť oka nebezpečným predmetom zo skla a ako správne prvostupňový súd konštatoval, že nedošlo k ťažkej ujme na zdraví, je len vecou náhody. Tak ako k vážnemu poraneniu oka nedošlo, k nemu aj dôjsť mohlo a obžalovaný toto v rýchlosti útoku pod vplyvom alkoholu nemohol reálne ovplyvniť, teda už len to, že týmto spôsobom zaútočil, u neho zakladá úmyselné zavinenie, minimálne vo forme nepriameho úmyslu. Súčasne sa obžalovaný svojím konaním dopustil aj prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, keďže sa fyzicky dopustil na mieste verejne prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Vo vzťahu k otázke ukladania trestu, vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho doterajší život, trest uložený súdom prvého stupňa možno považovať za zákonný a primeraný. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu postupoval v súlade s ust. § 34 a nasl. Tr. zákona, pričom správne ukladal trest ako úhrnný, keďže odsudzoval páchatel'a za 2 trestné činy a správne použil trestnú sadzbu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona ako činu prísnejšie trestného.

Prvostupňový súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, s čím sa stotožnil aj krajský súd. Podľa uvedeného ustanovenia, súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za prípravu na zločin alebo za pokus trestného činu a ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy alebo pokusu má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Prvostupňový súd správne vyhodnotil konkrétne okolnosti prípadu, že sa jednalo o viac menej vzájomnú krčmovú potýčku, kde nie je jasné, kto koho vyprovokoval, navyše pod vplyvom alkoholu, pričom bola splnená aj formálna podmienka aplikácie tohto ustanovenia, keď sa, hoci v podstate len náhodou, jednalo iba o pokus a k dokonaniu

trestného činu nedošlo. S prihliadnutím na tieto okolnosti a závažnosť pokusu, ktorý bol náhly, zrejme v návale hnevu, nebol vopred premyslený ani chystaný a k vzniku ťažkej ujmy nakoniec nedošlo, by bol trest v minimálnej výmere 4 rokov (obligatórne spojený s nepodmienečným odňatím slobody), skutočne neprímerane prísny a je v danom prípade aj podľa názoru krajského súdu namieste aplikovať zmierňovacie ustanovenie a ukladať trest ako podmienený. Primeranou je podľa názoru krajského súdu aj dĺžka skúšobnej doby podmieneného odsúdenia v trvaní 2 rokov.

K odvolacím námietkam prokurátora je potrebné uviesť, že okolnosti predchádzajúce útoku obžalovaného nie sú jednoznačne preukázané, skôr to bola vzájomná krčmová potýčka, ako konštatuje okresný súd. Taktiež námietka, že mimoriadne zníženie môže u jeho známych vyvolať dojem, že sa v takýchto veciach aplikuje mimoriadne zníženie trestu, je nedôvodná a ničím nepodložená, súd vychádzal z okolností konkrétneho prípadu.

Krajský súd však vzhľadom na pochybenie súdu prvého stupňa pri poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach, keď síce správne konštatoval neexistenciu poľahčujúcich okolností, avšak obžalovanému mala byť priznaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, teda že spáchal viac trestných činov, nakoľko za spáchanie viac trestných činov sa považuje spáchanie viac ako jedného trestného činu (R 1/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že aj v prípade prevahy priťažujúcich okolností, kedy by sa zvyšovala spodná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby, čím by bolo možné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody po jej úprave od 6 do 10 rokov, je uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov pri aplikácii inštitútu mimoriadneho zníženia trestu stále prípustné, nie však podľa § 39 ods. 3 písm. e/ Tr. zákona, ako ho ukladal súd prvého stupňa, ale podľa písm. d/ uvedeného ustanovenia, kedy možno uložiť ako najnižší možný práve trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Keďže krajský súd považuje uloženie trestu v tejto výmere za primerané a postačujúce a bolo by ho možné uložiť aj v prípade, ak by bola obžalovanému priznaná vyššie uvedená priťažujúca okolnosť, nepovažoval za účelné a nevyhnutné iba z tohto dôvodu zrušiť a zmeniť výrok o treste v napadnutom rozsudku.

Správnym a zákonným je aj výrok o uložení povinnosti obžalovanému nahradiť spôsobenú škodu poškodenému D. a C. a.s., pričom výška škody bola v konaní z oboch strán dostatočným spôsobom preukázaná a zdokladovaná.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto krajský súd ako súd odvolací odvolania okresného prokurátora a obžalovaného postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.